

Cassà de la Selva, la selva de la justícia i Kafka

12.01.2015 | 08:58

DOMÈNEC VALLS MASIP

Després de patir-hi molt, el Ministerio de Justicia em va reconèixer (5 de novembre de 2009) que jo havia patit persecució durant la Dictadura i va fer la corresponent declaració de reconeixement a l'empara de la Llei de Memòria Històrica, sense que d'entrada comportés cap avantatge econòmic ni de cap altra mena, però sí el dret a que constés com a mèrit en l'expedient personal, currículum vitae o fulla de serveis, com vulgueu dir-ho, en tant que funcionari públic.

Tot content per haver aconseguit aquesta difícil fita i il·lús a més no poder, em vaig dirigir a la Generalitat de Catalunya, la qual em va contestar (el 2 de maig de 2010) que m'havia de dirigir a l'Ajuntament de Cassà de la Selva, on constava el meu expedient personal, currículum vitae o fulla de serveis, per ésser la darrera administració pública a la que jo havia servit, però que ja trametia directament la meua petició la pròpia Generalitat a dit Municipi per a que efectivament s'hi incorporés.

Per si les mosques, jo també havia reproduït (el 25 de març de 2010) la meua petició presentant-la personalment a l'esmentat Ajuntament, qui, malgrat les dues peticions (la de la Generalitat i la meua), no en va contestar cap: silenci sepulcral, malgrat que no m'havien de pagar absolutament res per aquesta inclusió en el barem de mèrits personals. Hi vaig insistir el 12 de juny de 2010 i llavors em va contestar dit Ajuntament el 22 de juliol següent sense dir ni sí ni no.

El 18 d'octubre de 2010 hi torno: nou silenci sepulcral.

Presentada demanda davant del Jutjat contenciós-administratiu núm. 2 de Girona, la jutgessa Isabel Hernández Pascual va dictar sentència de 29 de juliol de 2011 desestimant-me la demanda, perquè "si lo que interesa al demandante es un certificado de que en su expediente personal figura incorporado el documento aportado (É), recogíendose en el certificado un testimonio literal de dicho documento a fin de que pueda ser valorado en su integridad por otras Administraciones, debe solicitarlo así, con la mayor claridad posible, a fin de facilitar la labor del secretario del Ayuntamiento, y si es necesario comunicarse personalmente con dicho secretario para que comprenda su petición". O sigui, que l'Ajuntament o el seu secretari no havien comprès la meua petició. La Generalitat sí que l'havia comprès però el "curt" Ajuntament no, perquè is diferent?

Malgrat l'extrafolari del cas, vaig acatar la sentència, com no podia ser d'altra manera, tot i sentir-me indefens i burlat i en comptes de presentar recurs contra ella vaig intentar donar-li compliment i anar per feina, preguntant a l'Ajuntament (en escrit de 12 de setembre de 2012) quins dubtes tenia en relació a la meua petició. Sense resposta: nou silenci sepulcral. Posat el nou silenci en coneixença del jutjat, aquest s'en desentén i em deixa també penjat.

Això m'obliga a presentar nova demanda judicial, perquè dos anys després de la declaració per part del Ministeri de Justicia no havia aconseguit que em fes punyeter cas ningú dels obligats a fer-me'n, dictant-se un acte (aquesta vegada pel Jutjat contenciós-administratiu núm. 3 de Girona, jutge Ramón Gorbs i Turbany) que inadmet la demanda "per tractar-se de cosa jutjada ja en l'anterior sentència del jutjat núm. 2", contra el qual acte la meua lletrada (Pilar Centeno Fernández, que també és secretaria d'Ajuntament) interposa recurs d'apel·lació i encara n'esperem la contesta.

Com que entre naps i cols havien passat quatre anys malversats i malgastats i m'estaven causant danys i perjudicis morals i materials, demano la responsabilitat civil de l'Ajuntament, qui no admet a tràmit la meua petició (acord de la Junta de Govern Municipal del 25 de març de 2013), obligant-me a la presentació d'una nova demanda el 30 de maig de 2013, la vista oral de la qual s'ha esdevingut el passat 12 de novembre al Jutjat contenciós-administratiu núm. 2 de

Girona (altre cop), sense que encara no ens hagin notificat sentència. I es compleixen els cinc anys.

Això és el que passa quan els qui governen o jutgen són individus que creuen que la seva parcel·leta de poder els dona la propietat absoluta sobre els ciutadans, llurs vides i llurs béns, en comptes de sentir-se obligats a servir-los. Què s'ha cregut aquest maleït ciutadà que es diu Domènec Valls?

Mentrestant, jo havia demanat el mateix a la Universitat de València, governada pel PP, i en principi el comportament de dita Universitat havia estat el mateix que l'Ajuntament de Cassà de la Selva, per allò de l'afinitat ideològica.

El que no va ser igual va ésser el comportament judicial: a València n'hi ha hagut prou amb una sola sentència de data 25 de febrer de 2013 (Jutjat contenciós-administratiu núm. 5 de València, jutgessa Mª Jesús Oliveros Rosselló) perquè la Universitat complís la seva obligació d'incorporar amb tots els detalls la declaració com a mèrit en el meu historial personal i d'acreditar-ho amb l'acord de l'òrgan de govern competent, això que a Cassà ha estat incompreensible i a la justícia gironina impossible.

Dita sentència diu simplement el que ha de dir segons la llei: "Édebemos concluir que resulta ponderado al citado reconocimiento la inclusión de dicha declaración en el expediente académico del actor, dado el ámbito del reconocimiento que viene referido a la reparación moral, lo que determina en consecuencia que deba prosperar el recurso entablado".

És clar que no podem demanar a l'Ajuntament de Cassà i a la justícia gironina el mateix nivell de comprensió que a la Universitat de València i a la justícia valenciana.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/01/12/cassa-selva-selva-justicia-kafka/705249.html>